

Серія «Скарбничка казок світу»

ЗАЧАРОВАНА КРАСУНЯ

ЗАЧАРОВАНА КРАСУНЯ
КІТ У ЧОБОТЯХ
ТІЛЬ УЛЕНШПІГЕЛЬ
ХИТРИЙ ПЕТКО
МЕЧ ТАРО
ОЗЕРНЕ ЧУДОВИСЬКО
ДЖОВАННІ-ДУРНИК
МІСЯЦЬ І ЧЕРВОНИЙ ДРАКОН

ТЕРНОПІЛЬ
НАВЧАЛЬНА КНИГА – БОГДАН

УДК 82-343
ББК 82

339

Серія «Скарбничка казок світу» заснована 2011 року

Переказав українською Євген Литвиненко

Ілюстрації Яни Гавриш

339 **Зачарована красуня. Казки/Переказ.** Є. Литвиненка —
Тернопіль: Навчальна книга — Богдан, 2011. — 36 с.
(серія "Скарбничка казок світу")

ISBN 978-966-10-2058-9

ISBN 978-966-10-1933-0 (серія)

Для дошкільного та молодшого шкільного віку.

УДК 82-343
ББК 82

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

Літературно-художнє видання
(серія "Скарбничка казок світу")

ЗАЧАРОВАНА КРАСУНЯ

Казки

Переказав українською *Євген Литвиненко*
Ілюстрації *Яни Гавриш*

Головний редактор *Богдан Будний*
Обкладинка *Володимира Басалиги*
Редактор *Ірина Дем'янова*
Верстка *Галини Телев'як*

Підписано до друку 25.02.2011. Формат 84х90/16. Папір офсетний.
Гарнітура Baltica. Умовн. друк. арк. 3,15. Умовн. фарб.-відб. 3,15. Автор. арк. 0,83.

Видавництво «Навчальна книга — Богдан»
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга — Богдан, а/с 529, м.Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-19-66; 52-06-07; 52-05-48

E-mail: publishing@budny.te.ua
office@bohdan-books.com www.bohdan-books.com

© Євген Литвиненко, переказ українською, 2010
© Яна Гавриш, ілюстрації, 2010
© Видавництво «Навчальна книга — Богдан», 2011

Жили собі...

...король із королевою. Народилася у них донька. Але злостива фея начаклувала, що принцеса помре, коли вколе палець веретеном...

Король, бажаючи уникнути цього пророцтва, заборонив усім підданим прясти й зберігати в домі веретена. І ось що сталося...

ЗАЧАРОВАНА КРАСУНЯ

Жили собі король з королевою. Народилася в них донька. На радіощах король улаштував бенкет. Скликали до палацу всіх фей. Та про одну, найстарішу і найлихішу, забули. Розлючена фея влетіла в палац, нахилилася над колискою принцеси й прошепотіла:

— Коли тобі виповниться п'ятнадцять років, ти вкоlesh пальця веретеном і помреш!

Але юна добра фея, яка стояла поруч, кинулась до колиски й голосно промовила:

— Відмінити пророцтва я не можу. Але дещо виправити зумію. Принцеса не помре, а лише засне. І розбудити її під силу лише молодому, вродливому принцу.

Король, бажаючи уникнути цього пророцтва, заборонив усім підданим прясти й зберігати в домі веретена.

Минуло п'ятнадцять років. Якось надумав король навідати свій заміський замок. Принцеса, гуляючи по замку, забралась у маленьку комірчину десь аж під самим дахом сторожової вежі. Там сиділа стара-престара служниця і, ні про що не відаючи, пряла кужіль.

— Що це ви робите, бабусю? — здивувалася принцеса. — Можна й мені спробувати?

Не встигла служниця охнути, як дівчинка схопила веретено, вколола собі пальця і знепритомніла.

На крики переляканої бабусі позбігалися люди. Хоч як вони старалися, але привести зомлілу принцесу до пам'яті їм не вдавалося. Найкращі лікарі, мудреці й чарівники нічого не могли вдіяти. Почула про нещастя добра фея і відразу ж примчала до палацу.

Біля ліжка бездиханної принцеси сидів зажурений король. Ридала над донькою мати-королева.

— Не плачте, — втішала фея. — Ваша донька не померла. Вона спить і з часом прокинеться. Але це станеться лише через сто років.

Ще дужче заголосила королева:

— Тоді мене вже й на світі не буде. Прокинеться моя доня круглою сиріткою. Нікому буде її розрадити й приголубити.

— Цього не трапиться, — запевнила фея.

Вона доторкнулася своєю чарівною паличкою до короля й королеви, їхньої челяді, торкнулася коней у стайні й конюхів, кухарчат на кухні й солдатів біля брами. Не забула нікого й — жодного деревця і травиночки в парку. Увесь палац поринув у сон. Навіть полум'я у печі застигло червонястими вогняними язиками.

Окинула поглядом фея зачарований палац і востаннє змахнула золотою паличкою.

Тієї ж миті довкола палацу виріс дрімучий ліс.

Стежини й доріжки позаростали колючими кущами терну. Не лише людина, а й дикий звір не зміг би пролізти крізь ці зарості. І лише здалеку, з верхів'я гори, можна було б побачити шпиль старовинної вежі. А втім, і він скидався скоріш на вершечок старезної ялини.

З того часу чимало королів змінилося на троні тієї країни. Усі вже забули, що десь тут стояв королівський палац.

Та ось проминуло сто років. У тому дрімучому лісі полював молодий, вродливий принц. Він забрів у густі хащі

й уже хотів повертатися назад. Та раптом розсунув перед ним сплетене гілля колючий чагарник. Розступилися могутні дерева. З'явилась вузька стежина, але така, що кінному не проїхати. Зліз із коня принц і повів його за повід. Довго блукав він зачарованим лісом, аж нарешті побачив високі й стрункі вежі старовинного замку. Принц сміливо пішов уперед. Дійшовши до величезного двору, він озирнувся довкола і заціпенів. Скрізь стояли, лежали на східцях, сиділи, притулившись до колон, застигли люди в старовинному вбранні.

Попервах принц вирішив, що перед ним мертве царство. Але, придивившись, зрозумів, що всі ці люди просто сплять. Дехто навіть тримав у руках келихи з вином.

— Прокиньтесь! — термосив принц зморених сном людей, та ніхто не прокинувся. Тоді він піднявся мармуровими сходами й увійшов до зали, де на встеленому квітами ложі спочивала прекрасна юна принцеса.

Вражений її вродою, принц наблизився, опустився на одне коліно й поцілував принцесу...

Отут і настав час, призначений доброю феєю. Принцеса прокинулася, розплющила очі й, глянувши на принца, мовила:

— Як довго я чекала на вас, принце!

Не встигла вона це договорити, як усе довкола ожило. Музики заграли на скрипках і гобоях веселу мелодію. Закружляли у танці придворні. Принц узяв за руку принцесу, і вони не могли намілюватися одне одним.

А через кілька днів справили бучне весілля. Не забули запросити й добру фею. Вона лишилася такою ж юною, доброю, як і сто років тому.